

MŁODZI BEZROBOTNI

W mediach kształtujących opinie publiczną panuje wszechobejmujący optymizm. Gospodarka ma się dobrze, zdobywamy 20. miejsce pod względem PKB dzielonego na głowę mieszkańca, poziom płac rośnie – tak dobrze nigdy nie było – tak brzmi urzędowy przekaz propagandowy.

Dobrze by było, gdyby to optymistyczne przesłanie dotyczyło wszystkich sfer gospodarczych i społecznych. Dla pracowników, szczególnie dla działaczy związkowych jest jasne, że powyższy obraz jest fałszywy. Redukcje zatrudnienia, groźba upadłości dla wielu firm, coraz gorsze perspektywy dobrego zatrudnienia – to tylko niektóre odczucia wynikające z naszego doświadczenia.

Dzisiaj nie negatywne zjawiska dominują. Szczególnie niepokojąca jest przyszłość młodego pokolenia. Do niedawna wydawało się, że niski poziom bezrobocia jest trwałym wyznacznikiem naszego życia społeczno-gospodarczego. Głównego Urzędu Statystycznego, będącego częścią administracji rządowej nie można podejrzewać o czarną propagandę. Tymczasem, jak wynika z danych GUS stopa bezrobocia, póki co wolno, ale jednak rośnie. W grudniu ubiegłego 2025 roku w urzędach pracy zarejestrowanych było 887,9 tys. bezrobotnych, to o 12,9 procent więcej niż na koniec 2024 roku. Najbardziej niepokoi dynamika wzrostu bezrobocia wśród młodych. W tymże grudniu zeszłego

roku w urzędach pracy zarejestrowanych było ponad 217,2 tys. osób do 30 roku życia. Oznacza to wzrost o 16 procent rok do roku. Na dodatek młode osoby ze względu na brak doświadczenia, najczęściej pracują na podstawie umów terminowych, czy na zlecenia, przy takiej formie zatrudnienia najczęściej tracą pracę.

Młodzi bezrobotni stanowią już jedną czwartą wszystkich osób bez pracy. Na dodatek ok. 30 procent z nich czeka na zatrudnienie do dwóch lat.

Taka sytuacja prowadzi do społecznej depresji i często motywuje do opuszczenia kraju. Zjawisko to znaleźliśmy kilka lat temu, obecnie istnieje niebezpieczeństwo powtórki. Biorąc pod uwagę negatywny kierunek demografii, musi to niepokoić. Wielkie znaczenie ma tutaj reakcja polityków, szczególnie rządzących. Propaganda nie spowoduje tutaj niczego dobrego.

Waldemar Bartosz

Rozważania biblijne

II NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU, ROK A, 1 MARCA 2026 R.

Rdz 12, 1-4a Powołanie Abrahama na ojca Ludu Bożego | 2 Tm 1, 8b-10 Bóg nas powołuje i oświeca

Mt 17, 1-9 Czystość duszy zapewnia oglądanie chwały Boga

Ewangelia według świętego Mateusza ukazuje tę scenę w trudnym dla apostołów momencie. Chwilę wcześniej, Pan Jezus jasno im powiedział „że musi iść do Jerozolimy i wiele cierpieć od starszych i arcykapłanów, i uczonych w Piśmie; że będzie zabity i trzeciego dnia zmartwychwstać” (Mt 16,21). Jednocześnie, powiedział im, także w sposób bardzo bezpośredni, że „jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje. Bo kto chce zachować swoje życie, straci je; a kto straci swe życie z mego powodu, znajdzie je” (Mt 16,24-25). Wobec tak poważnych ostrzeżeń

zrozumiały jest niepokój i lęk uczniów.

Dlatego, teraz pragnie umocnić ich nadzieję, ukazując swoją chwałę wobec Piotra, Jakuba i Jana. Wchodzi na wysoką górę, w towarzystwie trzech uczniów, tak jak Mojżesz, który wszedł na górę Synaj w towarzystwie Aarona, Nadaba i Abihu, za którymi szli starsi ludu (Wj 24,9). Ci sami trzej apostołowie będą tymi, których zawołała w ogrodzie Getsemani, aby towarzyszyli mu z bliska, podczas gdy reszta pozostawała w większym oddaleniu od miejsca w którym Pan Jezus modlił się podczas trwogi konania (Mk 14,33). Kontrastując ze sobą sceny radosnej chwały i pełnego

niepokoju cierpienia w których Piotr, Jakub i Jan towarzyszą mu, ale jednocześnie obydwie pozostają nierozdzielnie związane. Nie ma chwały bez krzyża.

Mojżesz i Eliasz, którzy kontemplowali chwałę Boga i otrzymali jego objawienie na górze zwanej Horeb albo Synaj (por. Wj 24,15-16 i 1 Krl 19,8), towarzyszyli Panu Jezusowi na tej wysokiej górze, kiedy „przemienił się wobec nich: twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło” (w. 2). Teraz kontemplują chwałę i rozmawiają z tym, który jest osobowym objawieniem Boga.

ks. Marian Fatyga, Kielce

Termin, częstotliwość, forma i miejsce wypłaty wynagrodzenia

Pracodawca ma obowiązek wypłacać wynagrodzenie za pracę w miejscu, terminie i czasie określonych w regulaminie pracy lub w innych przepisach prawa pracy.

Wynagrodzenie za pracę musi zostać wypłacone co najmniej raz w miesiącu. Nie ma jednak przeszkód, aby pracodawca zdecydował się wypłacać wynagrodzenie częściej, np. raz w tygodniu. Niezależnie od częstotliwości, pracownik musi wiedzieć, kiedy otrzyma wynagrodzenie – wypłaca się je bowiem w stałym i z góry ustalonym terminie. Jeśli regulamin wynagradzania nie określa takiego terminu, należy poinformować pracownika na piśmie o terminie wypłaty.

Wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się co do zasady z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości. Najpóźniejszy dopuszczalny termin wypłaty wynagrodzenia za pracę to 10 dzień następnego miesiąca kalendarzowego po tym, w którym pracownik nabył prawo do wynagrodzenia. Nie ma jednak przeszkód, aby w umowie o pracę lub regulaminie wynagradzania przewidziano płatność wynagrodzenia z góry. Należy jednak pamiętać, że wtedy pracownik musi liczyć się z koniecznością zwrotu wynagrodzenia za pracę niewykonaną.

W sytuacji, w której dzień wypłaty wynagrodzenia za pracę jest dniem wolnym od pracy, wynagrodzenie wypłaca się w dniu poprzedzającym. Zasada ta nie podlega wzruszeniu, nawet za zgodą pracownika.

Wymóg comiesięcznego wypłacania wynagrodzenia za pracę dotyczy wynagrodzenia zasadniczego. Składniki wynagrodzenia za pracę, przysługujące pracownikowi za okresy dłuższe niż jeden miesiąc, czyli np. premie, wypłaca się z dołu w terminach określonych w przepisach prawa pracy. Terminy wypłaty premii wynikają najczęściej z regulaminów premiowania. W praktyce premie występują we wszelkiej częstotliwości, od miesięcznych, przez kwartalne, po roczne.

Pracodawca ma obowiązek udostępnić do

wglądu dokumenty, na których podstawie zostało obliczone wynagrodzenie, jeżeli pracownik tego zażąda.

Wypłaty wynagrodzenia dokonuje się w formie pieniężnej. Nigdy nie jest dopuszczalne całkowite spełnienie wynagrodzenia w innej formie niż pieniężna. Z kolei częściowe spełnienie wynagrodzenia w innej formie niż pieniężna jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy przewidują to przepisy prawa pracy o szczególnej randze – ustawowe lub układ zbiorowy pracy. Nie można więc zdecydować o częściowej wypłacie wynagrodzenia w formie innej niż pieniężna, np. w regulaminie wynagradzania.

Wypłata wynagrodzenia jest dokonywana na wskazany przez pracownika rachunek płatniczy. Kiedyś obowiązywała inna zasada – podstawową formą wypłaty wynagrodzenia była jego wypłata do rąk własnych pracownika. Nie ma więc potrzeby pobierać od pracowników oświadczeń o wyrażeniu zgody na wypłatę wynagrodzenia na rachunek płatniczy.

Kiedy pracodawca przelewa wynagrodzenie na rachunek bankowy, dzień jego wypłaty to moment, w którym pracownik ma możliwość dysponowania przekazaną kwotą. Oznacza to, że dniem realizacji świadczenia nie jest dzień wykonania przelewu, a jego zaksięgowania u odbiorcy.

Obecnie wypłata wynagrodzenia nie jest realizowana na wskazany przez pracownika rachunek płatniczy tylko, gdy pracownik złoży wniosek o wypłatę wynagrodzenia do rąk własnych. Wniosek taki pracownik składa w postaci papierowej lub elektronicznej. Wynagrodzenie jest wypłacane wówczas we wskazanym miejscu w zakładzie pracy. Pracownik powinien potwierdzić otrzymanie takiego wynagrodzenia.

UWAGA: Pracodawca powinien upewnić się, czy pracownik wskazał prawidłowy

numer konta. Wypłata wynagrodzenia na numer konta, który nie należy do pracownika, nie zwalnia pracodawcy z obowiązku wypłaty wynagrodzenia pracownikowi.

Z wypłatą wynagrodzenia wiążą się również obowiązki informacyjne. Pracodawca informuje pracownika w postaci papierowej lub elektronicznej, nie później niż w terminie 7 dni od dnia dopuszczenia pracownika do pracy, m.in. o:

- zasadach dotyczących pracy w godzinach nadliczbowych i rekompensaty za nią,
- innych niż uzgodnione w umowie o pracę przysługujących pracownikowi składnikach wynagrodzenia oraz świadczeniach pieniężnych lub rzeczowych, a także,
- w przypadku gdy pracodawca nie ustalił regulaminu pracy – terminie, miejscu, czasie i częstotliwości wypłacania wynagrodzenia za pracę

Poinformowanie pracownika może nastąpić przez wskazanie w postaci papierowej lub elektronicznej odpowiednich przepisów prawa pracy, przy czym informacja musi mieć charakter zindywidualizowany. Dodatkowo pracodawca informuje pracownika w postaci papierowej lub elektronicznej o zmianie warunków zatrudnienia niezwłocznie, nie później jednak niż w dniu, w którym taka zmiana ma zastosowanie do pracownika.

Postać papierowa nie jest równoznaczna z wymogiem zastosowania formy pisemnej („na piśmie”). Przyjmuje się, że postać papierowa lub postać elektroniczna są równoznaczne z formą dokumentową. Oznacza to, że pracodawca może poinformować pracownika o warunkach zatrudnienia np. poprzez wysłanie wiadomości e-mail.

(źródło: Wynagrodzenia 2025.

Dziennik Gazeta Prawna,
Wydanie II/2025, marzec 2025r.)

84 lata temu utworzono Armię Krajową

W Kielcach, na Skwerze im. Stefana Żeromskiego, przed pomnikiem upamiętniającym siły zbrojne Polskiego Państwa Podziemnego, odbyły się 14 lutego 2026r. uroczystości obchodów Narodowego Dnia Pamięci Żołnierzy Armii Krajowej.

Narodowy Dzień Pamięci Żołnierzy Armii Krajowej został ustanowiony przez Sejm w styczniu 2025 roku. Data jest upamiętnieniem wydarzeń z 14 lutego 1942 roku, kiedy gen. Władysław Sikorski wydał rozkaz o przekształceniu Związku Walki Zbrojnej w Armię Krajową, która była największą podziemną armią w okupowanej Europie.

Ostatnim dowódcą (Komendantem Głównym) Armii Krajowej był gen. bryg. Leopold Okulicki ps. „Niedźwiadek”, cichociemny, zrzucony do Polski w 1944r. W Powstaniu Warszawskim był zastępcą dowódcy AK. Jego poprzednikiem był gen. Tadeusz „Bór” Komorowski.

Generał L. Okulicki funkcję Komendanta Głównego AK przejął 3 października 1944 roku, po upadku Powstania Warszawskiego. 19 stycznia 1945r. wydał ostatni rozkaz, zwalniający żołnierzy z przysięgi, nakazując im przejść do konspiracji w celu walki o niepodległość. Aresztowany w marcu 1945r. w ramach „Procesu szesnastu”, zamordowany/zmarł w moskiewskim więzieniu na Łubiance 24 grudnia 1946r.

W kieleckich uroczystościach Narodowego Dnia Pamięci Żołnierzy Armii Krajowej wzięli udział m.in. przedstawiciele Regionu Świętokrzyskiego NSZZ „Solidarność” z zastępcą przewodniczącego Zarządu Regionu – Arturem Jopkiem.

(ap)

OD MARCA WYŻSZE ŚWIADCZENIA DLA OSÓB ZE STATUSEM DZIAŁACZA OPOZYCJI ANTYKOMUNISTYCZNEJ

Od 1 marca 2026r. działacze opozycji antykomunistycznej oraz osoby represjonowane z powodów politycznych otrzymają wyższe świadczenia, wynikające z automatycznej waloryzacji opartej na danych GUS.

Świadczenie pieniężne wzrośnie do poziomu najniższej emerytury, która w 2026 roku wyniesie około 1978,49 zł miesięcznie. Świadczenie pieniężne jest wolne od podatku dochodowego (zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 25c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych).

Wyższe kwoty są wypłacane z urzędu, bez konieczności składania dodatkowych wniosków. Oprócz stałego świadczenia, beneficjenci mogą ubiegać się o dofinansowanie rehabilitacji domowej lub ambulatoryjnej.

Status działacza opozycji antykomunistycznej nadawany jest przez szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych. ■

Bezpieczeństwo czy zależność?

W polityce bezpieczeństwa rzadko diabeł tkwi w szczegółach – zwykle siedzi w warunkach umów. Tak jest z funduszem SAFE, przedstawianym jako historyczna szansa na miliardy dla armii. Problem w tym, że nie jest to prezent, lecz kredyt rozłożony na 45 lat. To zobowiązanie, które spłacać będą przyszłe pokolenia, a nie „dodatkowe pieniądze”, jak sugeruje rządowa narracja.

Nie ma też pewności, że środki z SAFE realnie zwiększą budżet obronny. Mogą jedynie zastąpić finansowanie, które państwo potrafi zdobywać samodzielnie – choćby przez emisję obligacji. Skoro Polska pożyczala na rynkach na około 3 procent, a według zapowiedzi SAFE ma kosztować 3-4 procent, trudno mówić o finansowej okazji. Różnica polega raczej na tym, kto ustala zasady gry.

A zasady są polityczne. Mechanizm warunkowości pozwala Komisji Europejskiej wstrzymać wypłaty środków, jeśli uzna, że państwo nie spełnia określonych standardów. Z punktu widzenia planowania armii to ryzyko strategiczne – wojsko nie może

opierać modernizacji na pieniądzu, które mogą zniknąć decyzją polityczną.

Dochodzi do tego kwestia zakupów. SAFE promuje sprzęt produkowany w UE i wymaga określonego udziału europejskich komponentów. W praktyce oznacza to ograniczenie możliwości kupowania uzbrojenia tam, gdzie jest ono dostępne szybciej lub taniej, na przykład w USA czy Korei Południowej. Zwolennicy mówią o wzmacnianiu europejskiego przemysłu. Krytycy – o uzależnieniu armii od jednego rynku.

Najbardziej niepokoi jednak brak przejrzystości. Lista projektów finansowanych z SAFE nie jest znana, a szczegóły mają być

dopiero negocjowane. Tymczasem chodzi o decyzje finansowe na dekady. Obywatele mają prawo wiedzieć, na co państwo chce się zadłużyć niemal na pół wieku, a dziś nie wie tego ani Sejm, ani Prezydent Państwa!

Spór o SAFE nie jest techniczny, lecz strategiczny. Dotyczy pytania, czy bezpieczeństwo państwa powinno opierać się na maksymalnej swobodzie wyboru finansowania i dostawców, czy na wspólnych mechanizmach politycznych. Zanim zapadnie decyzja, warto przeczytać drobny druk – bo to on decyduje, czy fundusz okaże się tarczą, czy kajdanami.

Arkadiusz Mularczyk

Podaruj 1,5%
podatku

**Każda Twoja złotówka
podarowana Fundacji
trafia do osób
potrzebujących wsparcia**

Aby przekazać 1,5% podatku za ubiegły rok wystarczy w zeznaniu podatkowym wpisać właściwą kwotę i KRS fundacji, tj.:

KRS 0000283723

Fundacja dla dobra wspólnego

Z wielkim smutkiem przyjęliśmy wiadomość o śmierci

Ś.P. Franciszka Mazura

Przewodniczącego Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Budopolu w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku.

Ś.P. Franciszek Mazur został pochowany na cmentarzu parafialnym w Sobkowie.

Rodzinie i Bliskim

wyrazy serdecznego współczucia składa Zarząd Regionu Świętokrzyskiego NSZZ „Solidarność”

Redaktor naczelny: **Andrzej Pawlik**

Adres redakcji: 25-502 Kielce,

ul. Planty 16A,

tel./fax (41) 34-417-38;

adres e-mail: kielce@solidarnosc.org.pl

adres www: solidarnosc-swietokrzyska.pl

Artykułów niezamówionych redakcja nie zwraca oraz zastrzega sobie prawo do skrótów.

Nakład: 325 egz.

Numer zamknięto 19.02.2026 r.